

Še sedaj...

Kako je neki bilo
Pri srcu mi takrat,
Ko zlato, zorno vesno
Sem videl prvokrat? ...

Ne vem, kako je bilo,
Pa menim, da takó:
Od vesne se ločiti
Ni moglo mi oko.

A še sedaj, ko gledam
Na vrtu mladi cvet,
Ločiti se ne morem
Od njega ves zavzet...

Zvonimir.

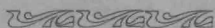
Ko imel bi...

Ko imel bi citre zlate,
Bele strunice na njih,
Pa bi vam zabrenkal
Pesmic radostnih.

Ko imel bi cvet čaroven,
Srce polno zlatih nad,
Pa bi kar začaral
V zlato vas pomlad.

Ko imel bi srce srečno,
V srcu še mladost —
Aj, kako bi vriskal,
Kot na svatbi gost...

Sokolov.

„Jelite, mama, jutri greva k božjemu grobu..“

Aleluja!

Velikanoč je priplula z lahkimi perutnicami in vsa posuta z zlatimi cveticami. In vstavila se je Velikanoč nad temnimi gozdovi — in temni gozdovi so se vzbudili in zazeleneli ter zašumeli visoko pesem Velikinoči. In po poljani je šla Velikanoč — in poljana je zazelenela in zacvetele so pisane rožice vsepovsod ter kljanjale svoje nežne glavice v iskren pozdrav Velikinoči. Pa dospela je Velikanoč v tihe vasi — in po tratah so zazvončkali snežnobeli zvončki nad mehko in sveže zeleno travico ter pozdravljali Velikonoč. Tam po obronkih na tratah pa so se zasmehljale plave vijolice in dehtele nasproti Velikinoči.

Po zelenečih drevesih so prepevali krilatci mogočno himno v pozdrav Velikinoči. Pa so se malko polovili po vejicah razposajeni krilatci ter venomer prepevali in prepevali. Bili so ptički razposajeni in veseli, kakor je bila razposajena in vesela vaška deca, ki se je lovila po mehkih tratah in je hitela za nežnimi zvončki in plavimi vijolicami.

Visoko gori pa se je smehljalo modro nebo, modro in čisto, kot je modro in čisto oko enoletnega deteta. In nebeško solnce je pošiljalo svoje oživljajoče žarke dol na vzbujajočo se naravo. Vse je bilo veselo, vse je bilo oživljeno...

Aleluja je plavala po vsem neizmernem svetovnem prostoru...

In v vse hiše je priplavala Velikanoč in prinesla s seboj blaženo radost. Vzradoščeni so jo ljudje pozdravljali in se je iz srca veselili. Tudi k Andrejevem je priplavala Velikanoč in z veseljem so jo vsi pozdravljali. Le Andrejev Joško je ni tako veselo pozdravil kakor druga leta — Joško je bil namreč bolan. In Velika noč je v deželi — ali Joško je bolan! In Jošku je bilo hudo pri srcu! V sobi je moral ležati — tam zunaj pa je plula Velikanoč. In v sobo mu je prihajal radostni klic vaških razposajenčkov, ki so se lovili po zelenih tratah in trgali nove rožice. Pa ptičice so veselo prepevale po zelenih drevesih — ali Joško ni mogel vunkaj v prosto naravo, ni mogel med vaške razposajenčke, da bi se lovil ž njimi po zelenih tratah in trgal zlate rožice.

Kako srčno je pričakoval Velikenoči, da bo šel v novi obleki k božjemu grobu in k vstajenju. Pa je prišla Velikanoč — ali Andrejevega Joška je pozdravila v postelji. Bridka usoda! Pred dnevi je še bos tekal s tovariši v šolo — Joško je namreč hodil v prvi razred — in se lovil ž njimi po zelenih tratah. Pa je prišlo kakor iz neba — nekega jutra je Joška grozno kuhalo in vstati ni mogel. In od tega dne je šlo vedno na slabše. Vsi so tako govorili, da se je Joško hudo prehladil, ker bosemu hoditi v zgodnji pomladi ni dobro.

Pa so upali Andrejevi starši, da Joško skoraj ozdravi — „že do Velikenoči“, tako so mu vedno rekali; in upal je Joško tudi sam. Ali ti zeleni upi nas kajkrat prebridko varajo! In varali so tudi Andrejeve.

* * *

Velikega tedna je že bil četrtek. Mamica so pripravljali za kolač; ali Andrejeva mamica letos niso bili nič veseli — neka temna megla jim je zakrivala obraz. Tudi ateju se ni nič prav ljubilo, dasi so mu mamica že dejali, naj pripravi barve za piruhe. In kako naj bi bila vesela in delala z veseljem atej in mamica, ko njih edinec leži tako bolan!

In Joško je še kdaj vprašal mamico: „Ali bo mogel že jutri k božjemu grobu in novo obleko bom oblekel,“ je dodejal.

In atej in mamica sta mu pritrjevala in mu rekla, da bo jutri že zdrav. Ali pri tem se je ateju in mamici skrivoma ukradla solza iz oči, da je Joško videl ni.

In šli so tisti dan k božjemu grobu Dobenšekov Andrejček in Zupanov Janezek. Prišla sta klicat Joška — ali Joško ni mogel iz postelje. Pa mu je bilo tako hudo in vedno in vedno je vpraševal mamo:

„Jelite, mama, jutri bova pa šla k božjemu grobu, v soboto pa k procesiji?“

In mamica mu je vsakokrat pritrдила.

In prišel je veliki petek, ali Andrejev Joško je bil še slabši. Prav malo je govoril ves dan; kuhala ga je bolezen hudo, da je kajkrat med boleznijo govoril:

„Jelite, mama, jutri bova že šla k božjemu grobu, v soboto pa k procesiji?“

In tedaj mu ni več odgovarjala mamica; naslonila se je čez Joškovo posteljo in bridko zajokala. In zaiskrile so se tudi atejju solze v očeh... Oh, saj sta se tako bala za svojega Joška!...

In ta dan se mamici nič ni ljubilo pripravljati za Velikonoč, pa tudi atej ni mogel barvati piruhov...

* * *

Velika sobota — in popoldne vstajenje! Vsepovsod zavlada veselje in radost. Vse hiti popoldne v cerkev v praznični obleki, da se udeleži procesije. Katera procesija je pač lepša v letu kakor procesija o Velikinoči, ko vstane Gospod iz groba in gre vun na polje! Zvonovi slovesno zvonijo, topiči pokajo — ljudstvo pa gre s procesijo po oživljajočem se polju in z ljudstvom gre Gospod.

Vaščani so se torej že pripravljali, da grejo v cerkev k vstajenju. Vse po vasi je bilo tako praznično; pota pometena, hiše ometene, v hišah tudi vse praznično, tam sredi bele mize pa je v pisanem jerbasu blagoslovljeno velikonočno jagnje.

Ali pri Andrejevih je bilo ta dan vse v veliki žalosti — Joško ni bil nič boljši, marveč vedno slabši. Mamica je ravno toliko, da je pripravila za Velikonoč, in atej je pobarval samo par piruhov. Oba sta bila čezmerno žalostna, ker sta se tako bala, da bi ne umrl Joško. Joško pa je še vedno govoril v bolezni:

„Jelite, mama, jutri bova šla k božjemu grobu, v soboto pa k procesiji?“

In zazvonili so zvonovi in pokati so jeli topiči — procesija se je razvila ter šla vun na polje. Odmevala je po polju vesela velikonočna pesem

„Gospod je vstal iz groba,
Aleluja!“

Zbrano zvonjenje velikonočnih zvonov je mogočno plulo tudi v Andrejevo hišo — ali Andrejev Joško ni čul več zvonjenja velikonočnega. Ko je zapel veliki zvon v znamenje, da se je jela razvijati iz župne cerkve procesija, je umrl Andrejev Joško. Malo prej pa je vprašal atej, ko je Joško hotel v hudi bolezni iz postelje:

„Joško, kam hočeš?“

„Vem, kam,“ mu je odvrnil Joško.

In več ni izpregovoril Joško, le tako motno je jel gledati in v oko se mu je prikradla solza — solza ločitve s tega sveta...

In Joško je šel k procesiji nad svitlo zvezdice, ko je po vsem neizmernem nebesnem prostoru plavala neminljiva himna:

Aleluja!

Jos. Dolinar.

